

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy w sprawie o wydanie wyroku łącznego ustalił, co następuje:

T. S. został skazany wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28.07.2009 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 610/08, za popełnione w dniu 29.04.2008 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, za popełnione w nieustalonym okresie do 17.04.2008 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 276 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za popełnione w dniu 29.04.2008 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 275 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzono karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 16.04.2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 214/13, za popełnione w dniu 02.01.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 193 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania w dniu 02.01.2013 r.;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 27.05.2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 386/13, za popełnione w dniu 22.02.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 178a § 1 kk na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu zatrzymania w dniu 22.02.2013 r.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 11.10.2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 668/13, za popełnione w dniu 26.11.2012 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za popełnione w dniu 10.12.2012 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 235 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzono karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 02.08.2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 648/13, za popełnione w dniu 28.04.2012 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 289 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 26.06.2013 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 405/13, zmienionym wyrokiem sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 25.11.2013 r. w sprawie o sygnaturze akt XIII Ka 1019/13 za popełnione w dniu 30.09.2012 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności;
7. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18.02.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XI K 1258/13, za popełnione w dniu 06.06.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za popełnione w dniu 06.06.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzono karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;
8. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 11.02.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1189/13, za popełnione w dniu 15.04.2013 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności;

9. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 15.12.2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 906/12, za popełnione w dniu 10.05.2007 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

10. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie z dnia 19.01.2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt III K 566/10, którym połączono;

- jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 02.12.1998 r. sygn. akt IV K 882/98, Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 28.09.1999 r. sygn. akt II K 645/98, Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 28.09.1998 r. sygn. akt II K 753/98 i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 07.04.2000 r. sygn. akt III K 1138/99;

- jednostkowe kary grzywny orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 02.12.1998 r. sygn. akt IV K 882/98 i Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 07.04.2000 r. sygn. akt III K 1138/99;

- jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30.08.2005 r. sygn. akt VI K 485/05, Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 26.01.2006 r. sygn. akt II K 627/05 i Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie z dnia 21.10.2009 r. sygn. akt III K 383/09;

/Dowód: dane o karalności k. 51-54, 80-84; odpisy wyroków k. 89-109/

T. S. rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności od dnia 06.08.2013r., jest aktualnie osadzony w Areszcie Śledczym w G.. Skazany nie był karany dyscyplinarnie, był 9-krotnie nagradzany regulaminowo. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. Wobec przełożonych jest regulaminowy, wśród współosadzonych funkcjonuje właściwie. W stosunku do popełnionych przestępstw i dotychczasowego trybu życia wypowiada się krytycznie, nie odnotowano u niego zachowań agresywnych czy samoagresji. Skazany odbywa karę w systemie zwykłym. Prognoza penitencjarna względem T. S. jest pozytywna.

/Dowód: opinia o skazanym z k. 55/

Skazany T. S. złożył wniosek o wydanie wobec jego osoby wyroku łącznego.

/wniosek skazanego k. 2/

Sąd zważył, co następuje:

Rozważając kwestie istotne dla rozpoznania wniosku skazanego należało przede wszystkim zbadać, czy zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wydania wyroku łącznego oraz czy możliwe było objęcie takim wyrokiem orzeczeń wskazanych przez skazanego w treści złożonego przez niego wniosku.

W tym ostatnim zakresie stwierdzić należy, iż orzekając w przedmiocie wyroku łącznego Sąd zobligowany jest brać pod uwagę nie tylko orzeczenia wskazane we wniosku osoby skazanej, domagającej się wydania wyroku łącznego, ale z urzędu wszelkie wyroki skazujące wydane wobec tej osoby celem ustalenia, czy popełnione przez tę osobę przestępstwa pozostają w realnym zbiegu i czy przez to orzeczone za nie kary podlegają łączeniu (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 08 marca 2011 r., sygn. akt II K 312/10, Biul. PK 2011/5/44). W konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie, posiłkując się aktualnymi danymi o karalności T. S., wziął pod uwagę wszystkie wyroki skazujące dotyczące skazanego.

Sąd w pełni podziela przy tym stanowisko zaprezentowane w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. (sygn. akt I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13), iż zawarty w zacytowanym przepisie zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw. Z kolei skoro objęcie postępowaniem o wydanie wyroku łącznego dotyczy wszystkich znanych sądowi wyroków skazujących, to nie może budzić wątpliwości fakt, że – przy właściwym

odczytaniu wskazanego zwrotu „zanim zapadł pierwszy wyrok” – może dojść w jednym wyroku łącznym do kilku realnych zbiegów przestępstw, za które sąd w wyroku łącznym orzeknie kilka kar łącznych podlegających odrębnemu wykonaniu (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r., sygn. akt II AKa 302/05, LEX nr 168026). Granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym jest data wydania pierwszego wyroku skazującego i przestępstwa popełnione po tej dacie mogą tworzyć odrębny zbieg, skutkujący koniecznością orzeczenia odrębnej kary łącznej, przy czym takich zbiegów, wymagających wydania odrębnych kar łącznych, może być więcej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2002 r., sygn. akt II AKa 556/02, OSA 2003/4/31; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2005 r., sygn. akt II AKz 369/05, Prok. i Pr. 2006/2/27). Granicą dla każdego kolejnego ewentualnego zbiegu przestępstw będzie w takiej sytuacji kolejny wyrok skazujący wydany wobec danej osoby – innymi słowy każdy kolejny chronologicznie wyrok będzie zamykał daną grupę przestępstw pozostających w realnym zbiegu i sytuacja taka może powtarzać się wielokrotnie.

Przechodząc do kwestii podstaw do wydania wyroku łącznego przede wszystkim stwierdzić należy, iż stosownie do treści art. 569 § 1 kpk jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji. Z kolei o tym, kiedy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, rozstrzyga w pierwszej kolejności przepis art. 85 kk, zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

W ocenie Sądu warunki do orzeczenia kary łącznej zachodzą w odniesieniu do wyroków wydanych w sprawach:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28.07.2009 r. sygn. akt XI K 610/08 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 906/12 – w odniesieniu do orzeczonych kar pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 214/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 386/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 668/13, Sądu Rejonowego w Kwidzynie sygn. akt II K 648/13, Sądu Rejonowego w Kwidzynie sygn. akt II K 405/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 1258/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 1189/13 – w odniesieniu do orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Powyższe wynika z porównania dat popełnienia przestępstw, za które T. S. został skazany oraz dat wydania wyroków, na mocy których skazania te nastąpiły.

W ramach pierwszego z wymienionych zbiegów przestępstw, pierwszy z wyroków skazujących wydanych wobec T. S., to jest wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie sygn. akt XI K 610/08 zapadł w dniu 28.07.2009 r. Przed tą datą T. S. dopuścił się przestępstw, za które został skazany tym właśnie wyrokiem, a także przestępstwa popełnionego w dniu 10.05.2007 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 15.12.2014 r. sygn. akt sygn. akt II K 906/12.

Tym samym, stosownie do treści art. 85 kk, możliwe było wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone dwoma wyżej wymienionymi wyrokami, zaś objęte tymi wyrokami przestępstwa stanowią zbieg przestępstw w rozumieniu art. 85 kk.

Odnosnie natomiast zbiegu przestępstw wyżej opisanego w punkcie drugim (pkt III sentencji wyroku łącznego), wskazać trzeba, że pierwszym z wyroków skazujących wydanych wobec T. S. jest wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 214/13, mocą którego wyżej wymieniony został skazany za przestępstwo popełnione w dniu 02.01.2013 r. Przed datą wydania tego wyroku T. S. dopuścił się również:

- przestępstwa popełnionego w dniu 22.02.2013 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 386/13,

- przestępstwa popełnionego w dniu 26.11.2012 r. oraz w dniu 10.12.2012 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 668/13,

- przestępstwa popełnionego w dniu 28.04.2012 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie sygn. akt II K 648/13,

- przestępstwa popełnionego w dniu 30.09.2012 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kwidzynie sygn. akt II K 405/13,

- przestępstw popełnionych w dniu 06.06.2013 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 1258/13,

- przestępstwa popełnionego w dniu 15.04.2013 r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 1189/13.

Tym samym, stosownie do treści art. 85 kk, możliwe było wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone dwoma wyżej wymienionymi wyrokami, zaś objęte tymi wyrokami przestępstwa stanowią zbieg przestępstw w rozumieniu art. 85 kk.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonych wyrokami kar łącznych przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę przede wszystkim stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, uwzględniając takie kwestie jak podobieństwo przestępstw pod względem rodzaju naruszonego dobra prawnego i sposobu działania sprawcy, czasową bliskość popełnienia przestępstw, ewentualną tożsamość osób pokrzywdzonych, jak również kwestię ewentualnej analogii motywów czy pobudek działania sprawcy przy popełnianiu kolejnych przestępstw. Im bliższy jest związek podmiotowo – przedmiotowy przestępstw pozostających w zbiegu, tym bardziej kara łączna powinna być zbliżona do dopuszczalnego minimum i to od wymienionych kwestii zależy, czy należy zastosować zasadę absorpcji, zasadę kumulacji czy też zasadę asperacji (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt II AKa 274/04, KZS 2005/1/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maj 2001 r., sygn. akt II AKa 63/01, Prok. i Pr. 2002/7-8/20). Należy przy tym oczywiście uwzględnić granice, w których kara łączna może być wymierzona, określone w art. 86 § 1 kk.

Wskazać trzeba, że z uwagi na konieczność wymierzenia nowych kar łącznych, w punkcie I sentencji wyroku łącznego, Sąd orzekł o rozwiązaniu kar łącznych orzeczonych wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 11.10.2013 r. sygn. akt II K 668/13 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 18.02.2014 r. sygn. akt XI K 1258/13

Łącząc orzeczone wobec skazanego T. S. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 28.07.2009 r. sygn. akt XI K 610/08 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 906/12 kary jednostkowe pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do 3 lat roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiało przede wszystkim to, iż w omawianym przypadku istniał związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego, za które skazany został wyżej wymienionymi wyrokami. W zakresie dotyczącym omawianego zbiegu przestępstw T. S. dopuścił się bowiem popełnienia przestępstw przeciwko dokumentom i mieniu. Związek ten przemawiał za zastosowaniem zasady częściowej absorpcji, jednak nie w zakresie wyższym niż zastosowany przez Sąd. Zdaniem Sądu orzeczone, wskazana wyżej kara łączna pozbawienia

wolności w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie II wyroku łącznego.

Łącząc orzeczone wobec skazanego T. S. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 214/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 386/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 668/13, Sądu Rejonowego w Kwidzynie sygn. akt II K 648/13, Sądu Rejonowego w Kwidzynie sygn. akt II K 405/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 1258/13, Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 1189/13 kary jednostkowe pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od 2 lat pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do 8 lat roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej wyrokami)..

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. Przede wszystkim wskazać należy, iż w omawianym przypadku istniał jedynie częściowo związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego, za które skazany został wyżej wymienionymi wyrokami. W zakresie dotyczącym omawianego zbiegu przestępstw T. S. dopuścił się bowiem popełnienia przestępstw przeciwko różnym dobrom prawnym, jednak w większości były to przestępstwa przeciwko mieniu. Pomędzy omawianymi przestępstwami istnieje również częściowy związek czasowy, zaś oba te związki przemawiały za stosowaniem zasady częściowej absorpcji, jednak nie w zakresie wyższym niż zastosowany przez Sąd. Zdaniem Sądu orzeczona, wskazana wyżej kara łączna grzywny w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie III wyroku łącznego.

W pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Na koniec podkreślić należy, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). T. S. popełnił łącznie znaczną liczbę przestępstw. W takiej sytuacji przy orzekaniu kary łącznej, a w zasadzie poszczególnych kar łącznych, należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa, nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popełnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że popełnił je w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej. Sąd w pełni podziela stanowisko, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. I tak całkowitą absorpcję można zastosować albo wtedy, gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego przemawiające za zastosowaniem pełnej absorpcji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 r., sygn. akt II AKa 339/03, LEX nr 183336). W ocenie Sądu wskazane okoliczności nie ujawniły się w niniejszej sprawie i brak było podstaw do zastosowania w przypadku orzekania poszczególnych kar łącznych zasady pełnej absorpcji, o co wnioskował obrońca skazanego.

Sąd przy orzekaniu kar łącznych miał również na uwadze pozytywną opinię o skazanym z jednostki penitencjarnej, w której skazany aktualnie przebywa, co dodatkowo przemawiało z kolei przeciwko stosowaniu zasady kumulacji kar, o co wnioskował Prokurator. Konieczność uwzględnienia okoliczności z tym związanych przy wydawaniu wyroku łącznego wynika wprost z treści art. 571 § 1 kpk. Zdaniem Sądu nie mają one jednak pierwszorzędного i decydującego znaczenia dla wymiaru orzeczonych kar łącznych, w tej kwestii bowiem najistotniejsze są wskazane wyżej okoliczności związane ze związkiem podmiotowym, przedmiotowym i czasowym przestępstw pozostających w zbiegu, odnośnie których orzeka się karę łączną. Zachowanie skazanego w warunkach penitencjarnych istotniejsze znaczenie ma

natomiast dla oceny możliwości zastosowania innych instytucji prawa karnego, np. warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary czy – w wyjątkowych sytuacjach – ulaskawienia.

Na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu T. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 610/08 w postaci odbytej kary od 29.04.2008 r. do 04.07.2008 r., od 04.12.2010 r. do 20.07.2011 r., od 22.09.2013 r. do 03.03.2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu T. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt II K 214/13 w dniu 02.01.2013 r. oraz w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku sygn. akt XI K 386/13 w dniu 22.02.2013 r. oraz od 03.03.2014 r. do 02.12.2014 r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 5, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata D. P. kwotę 147,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Ponadto, na mocy art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, Sąd zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez długi czas będzie on przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.